

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Ἐντακόσια καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δεκάξη
καὶ καθεὶς μ'ἐκλογαῖς ἄς λυσάξῃ.

Ποῦντος ἐντακόσια καὶ ἑνενηνταέξη,
ζήτω τοῦ Μερκούρη καὶ ὧχ ἄμάν καὶ ἄς φέξῃ.

Περὶ τῆς παραιτήσεως καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως.

Φασουλῇ μου, γῆν ὄρῳ.
Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.
Σὺ τί κάνεις; δὲν ὀρᾷ;
Βλέπω τόσας συμφοράς,
καταδιώξιν τῆς μοίρας,
τῶν Ληθαίων τὰς πλημμύρας,
αἰῶνας δαίμονας διέθρου νὰ σαρκάζουν, νὰ γελοῦν,
καὶ φρικτὰς θεομηνίας,
ποῦ τὴν φρίκην προκαλοῦν
εὐαισθήτου κοινῶνίας.

Γῆν κανέναν δὲν ὀρᾷ.
πλημμυρίζ' ἡ συμφορὰ,
ἔσχατος νέος Ἐωσφόρος τοὺς Ρωμηοὺς καταδιώκει,
καὶ ἀντηχεῖ φωνὴ μεγάλη:
παραιτοῦμαι, τζόγλαις, πάλι,
ἡ φωνὴ θαρρῶ πῶς εἶναι τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Τούτῃ τὴν φωνὴ ποῦ λές
μέσ' ὅτ' ἡς μπόραις τῆς; πολλὰς
καὶ ἐγὼ τώρα, Φασουλῇ,
τὴν ἀκούω δυνατά...
Παρατεῖται, τρεῖς ἀλλοί,
καὶ δὲν εἶναι χωρατά.

Δὲν ἀκούει μήτε μπόμπαις, μήτε πλημμυροπαθεῖς,
παραιτεῖται, παραιτεῖται,
καὶ Διάδοχος ζητεῖται
τοῦ Γεωργάκη παρευθὺς.

Τώρα, ποῦ χωρὶς Μεσσίας
τὸ Ρωμαῖκο πονεῖ,
ἀντικρὺ τῆς Ἐξουσίας
Κόντες ἐμπαθὲς θρηνεῖ.

Δὲν τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
γιὰ τὸν Κόντε σὰν δὲν ἦτο
πῶς ἐμπρός μου νὰ φανῇ;

Καὶ με τῶνα καὶ με τᾶλλο
κουρασμένος ὑποβάλλω
παραιτήσεις ἀπηνεῖς;

Ἐν τῷ μέσῳ δύο πόθων στέκεις καὶ με βασανίζεις,
νὰ σ' ἀφήσω μ' ἐμποδίζεις,
νὰ καθίσω δὲν ποθεῖς.

Καὶ συγχύζομαι καὶ σκάνω
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
καὶ με βλέπεις ἀπαθὲς.

Π.—Ὅσα λούλουδα' στὸν κάμπο μαδημένα' ῥωτηθῆκαν,
καὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
ὅτι θὰ παραιτηθῇ,
καὶ ἄδικα καθέναν φίλος
νὰ τὸν πείσῃ προσπαθεῖ
τῆς Ἀρχῆς νὰ μείνῃ στύλος.

Τὸν εἶδες τὸν Κορφιάτη;

Φ.— Καὶ με τὸ παραπάνω...
μέσα σὲ μὴ καρότσα μαζὶ με τὸν Ρωμάνο
ἔμιλουσε, Περικλέτο, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ χροὺν γνῶσι
εἶπαν πῶς δίχως ἄλλο παραίτησι θὰ δώσῃ.

Π.—Καὶ πάλι παραιτεῖται... τί συμφορὰ! τί φρίκη!..
Φ.—Μαζὶ με τὸν Δραγούμη τὸν κότταξα περδίκι...
'στὸν Στέφανο' μιλοῦσε με γέλοια καὶ με γλύκα,
καὶ εἶπαν πῶς τοῦτον ἔχει γιὰ σίγουρο Περδίκι.

Μὰ καὶ με τὸν Μπουφίδη τὸν εἶδα, βρὲ σακάτη,
καὶ εἶπαν αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι
πῶς τοῦτος τοῦ Κορφιάτη
διάδοχος θὰ μείνῃ.

Εἶδα τὸν κουρασμένο Πρωθυπουργὸ τοῦ κράτους
μ' αὐτοὺς τοὺς δαδ' μουσάτους,
καὶ μ' ἄλλους τρεῖς τοιούτους τὸν εἶδα νὰ μιλῇ,
καὶ μοῦπανε πολλοὶ
πῶς κάποιος τέλος πάντων με μούσι δίχως ἄλλο
τὸ κόμμα τοῦ Κορφιάτη θὰ πάρῃ τὸ μεγάλο.

Π.—Κι'ό κύριος Σιμόπουλος τί λέει, Φκσουλή;
Φ.—Ναι μὲν μὲ τὸν Κορφιᾶτη τοῦ δυᾶδ'ἀποτελεῖ
μεγάλην, δημοῦσιον, καὶ μίαν κι'ἀδιάρητον,
κι'ἔχει κι'αὐτὸς διαδοχῆς δικαίωμ'ἀναφαίρετον
κι'αὐτὸν ἐπρόσμενε καθεὶς διαδοχὸν ν'ἀκούσῃ,
ἀλλ'ἀμφιβέλλω, Περικλῆ, γιὰτὶ δὲν ἔχει μουσι.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀληθινὰ τί τρέχει, συμπολίτη,
κι'ὁ κύρ Ζαχίμης ἔφθασε φρέσκος, ἀπὸ τὴν Κρήτη;
Γιὰ ν'ἀλλθῇ τοῦτον τὸν καιρὸ βεβαίως τρέχει κάτι...
μήπως κι'αὐτὸς δι'ἀδοχὸς θὰ γίνῃ τοῦ Κορφιᾶτη;

Καὶ τοῦτο τῶπαν μερικοὶ
πολύξεροι πολιτικοί,
καὶ τοῦτο πιθανώτατον νὰ γίνῃ, βρὲ κωθῶνι,
ἐν κι'ὁ Ζαχίμης εὐφραδῶς τοὺς πάντας βεβαιώνει
πὺς ἦλθε μέραις μερικαῖς μαζί μας νὰ περάσῃ
καὶ πετοναῖς γιὰ ψάρεμμα καὶ δίκτυα ν'ἀγοράσῃ.

Π.—Μὰ τέτοια τάχατε κι'ἐκεῖ δὲν ἔχουν, στραβομύτη;
Φ.—Φκίνεται τέτοια σύνεργα δὲν βρῖσκονται στὴν Κρήτη.
Π.—Ὁὐ φῆς καμμιὰ ξανάστροφη... βεβίαιως τρέχει κάτι...
δὲν εἶδες ὅτι σοβαρὸς πῆγε καὶ στὸ Παλάτι;

Ἄν ἦλθε γιὰ τὰ σύνεργα τῆς ψυχρῆς καὶ μόνο,
τί γύρευε στ' Ἀνάκτορα;

Φ.— Σκάσε, βρὲ φκμφρόνο.

Π.— Ἄν δὲν τὸν ἔφερε δουλεῖα,
τί γύρευε στὸν Βασιλῆα,
ξυλένια ψωροκάρα;
βρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Φ.—Ὁ, τι κι'ἂν θέλῃς νόμιζε κι'ὅλα σχολιάζε τα
καὶ κρίνε τα, μαζέτα,
ὅμως ἐγὼ μετὰ πολλῶν, ποῦ θέλουν τὸ ρουσφέτι των,
τοῦ Κόντε τὴν παρκίτησιν δὲν κρίν'ω; ἀπαρκίτητον,
καὶ βλέπω μπόμπαις γύρω μας πολλοὶ Παπαμικρόπουλοι
νὰ ρίχνουν γιὰ πατρίδα,
κι'οἱ Παπαμεγαλόπουλοι
νὰ βγάδουν ἀγουρίδα.

Κι'ἤθελα σήμερα κι'ἐγὼ, διχόλου μπκαλιάρω,
ποῦ τὸ μαλό σου κάθε τι σοφώτατα τὸ κρίνει,
σὲ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο μὲ μπόμπα ν'ἀμολάρω,
μὰ δίχως δυνάμειτιδα καὶ νιτρογλυκερίνη.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φκσουλῆ, τί μπόμπα θάναί τούτη;
Φ.—Δὲν θάχῃ, Περικλέτο μου, σὰν τῆς κοινῆς μπαροῦτι.
Π.—Ἄμμι τί θάχῃ τὸ λοιπὸν, ἀναρχικὲ ρεζίλι;
Φ.—Σκέψου'λιγάκι καὶ θὰ βρῇς τῆς μπόμπας μου τὴν ὕλη.
Π.—Βρέ, μήπως θάναί χάρτινη καθὼς καὶ τοῦ Σαμψάκου;
Φ.—Σκέψου'λιγάκι νὰ τὴν βρῇς...
Π.— Ἀδύνατον... τοῦ κάκου.

Φ.—Κρῖμα σου, ποῦ μήτε νέος, μήτε στὰ γεράματα
δὲν εἰμπόρεσσες ποτέ σου νοῦν νὰ δείξῃς ὑψηλόν...
ὅμως ἀκουσε τῆς ὕλης τὰ φρικώδη γράμματα,
φί σὺν ἄλφα κι'ἐν σίγμα κι'ἐν κάπα κι'ἐψίλόν,
κι'ἐν λάμδα κι'ἄλφα πάλι...

Π.— Ἐφ'ερές στὸν νοῦ μου ζάλη.

Φ.—Τὼρ'αὐτὰ τὰ γράμματα τῆς ἔνωσέ τχ, βρὲ τσιφούτη,
καὶ θὰ βρῇς τὴν ὕλη τούτη.

Τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη παραιτήσις ὑστάτη.

Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιὰ, νὰ κυβερνῶ τὸ γένος,
τὸν ὕπνο δὲν ἔχόρτασα, καὶ τὴν ἀποσταμένην
θὰ φύγω, θὰ παραιτηθῶ, φίλοι μου χορτασμένοι,
βρῦσι τὰ πλούτη τᾶχυσσα, σταλαματῖα δὲν μένει.

Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιὰ, μὲ τοὺς ἐξοπλισμούς,
ἐμοίρασα σὰν κόλλυβα προὔπολογισμούς,
ἀπόστασα νὰ σᾶς'μιλῶ καὶ νὰ χορταίνω γλάρους,
ἀπόστασα νὰ πολεμῶ Ρωμουνούς καὶ Βουλγάρους.

Θὰ φύγω, θὰ παραιτηθῶ... γύρω τὸ κόμμα στέκει...
τελείωσαν τὰ ψέμματα, κομμένο τὸ γελέκι.
Παραίτησις ὀριστικὴ τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη,
καὶ μὴ μοῦ λέτε, τζόγιας μου, νὰ τὴν ἀνακαλέσω,
κι'ἔλατε κόψετε κλαρίκι καὶ στρώστε μου κρεβάτι
ν'ἀπλώσω τῆς ἀρίδης μου, φκρῶς, πλατὺς νὰ πέσω.

Ἀφίνω πιά τὴν ἔδρα μου, τὴν ἔδρα τὴν μεγάλην,
κι'ἄς κάθεται στὰ ξύλα τῆς ὀμοῦς ἐρίφης θέλει,
κἂν ὁ Δραγούμης ὁ σεμνός, κἂν ὁ Μπουφίδης κι'ἄλλοι,
κι'ἂν εἶναι κι'ὁ Σιμόπουλος πεντάρα δὲν με μέλει.

Κι'ἂν ξεφυτρώσῃ πλάτανος στὴν ἔδρα μου τὴν ἄδεια
νὰ στρώνωνται στὸν ἔσκιον τοῦ Στρατηλάτῶν κοπάδια,
νὰ τραγουδοῦν τὰ νεῖατά μου, τὰ δόλια τᾶματά μου,
τοὺς Στόλους μου τοὺς μέλλοντας καὶ τὰ Στρατεύματά μου.

Κι'ἂν ξεφυτρώσῃ μὴ μὴλιὰ, φίλοι μου χορτασμένοι,
μὲ μῆλα φορτωμένη,
ἄρχωνται Βουλευτόπουλα στὸν ἔσκιον τῆς νὰ γέρουν,
ν'ἀπλώνουν τὰ ξεράδια των, τὰ μῆλα τῆς νὰ πέρουν,
καὶ τρώγωντας τὰ μῆλα τῆς τὸν Τζώρτζη νὰ θυμούνται,
καὶ μὴ χαρὰ στὴν ἔδρα μου νὰ πέφτουν νὰ κοιμούνται.

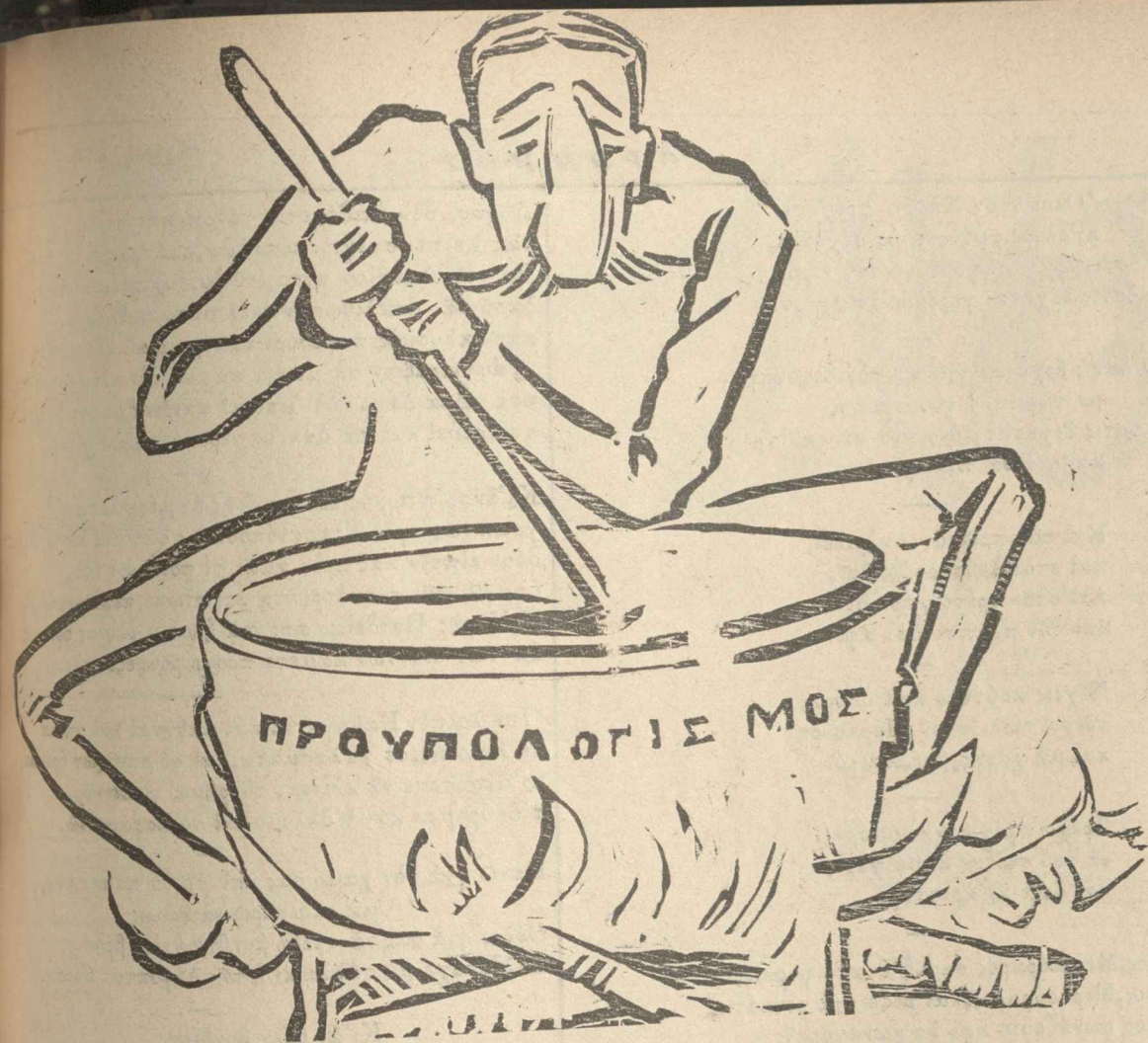
Τὸ ψᾶν τὸς τζόγιας μου μοῦ τῶψησαν στὰ χεῖλη
καὶ τὴν μου φωνάζουν με πόνον τὸς φίλοι:
δὲν μᾶς μιλᾶς, μὴλίτσα μας, δὲν μᾶς μιλᾶς, μὴλίτσα μας,
μὲ τούτη τὴν παραιτήσι μᾶς πέρνει τὴν μιλίτσα μας.

Ἐρχαν φίλοι τᾶματά καὶ σχέδιά μου τόσα,
ποῦ τὰ κλωσοῦσα, βρὲ παιδιὰ, τόσον καιρὸ σὰν κλωσᾶ...
Θὰ φύγω, θὰ παραιτηθῶ... τζογούλας μου, μὴν κλαῖτε,
καὶ μὴ γιὰ τὴν παρκίτησι παρκάποινα μοῦ λέτε.

Σταθῆτ' ἐδῶ τριγύρω μου, σταθῆτ' ἐδῶ σιμά μου,
ἴδετε τὸν Μεγαλόσταυρο καὶ τὰ παρκάποινα μου.
Πολλὰς φορὰς μ'ἐκάνατε με τὸς σκῆς ἀτροφίαις σᾶς
νὰ πᾶσχω, νὰ πονῶ,
μὰ δώστε μου, μωρὲς παιδιὰ, καὶ τῆς φωτογραφίαις σᾶς
νὰ μὴ σᾶς λησμονῶ.

Κι'ἄς ἔλθῃ κάποιος ἀπὸ σᾶς, ἀγαπημένοι φίλοι,
νὰ πᾶρῃ τὸ μὴλίον μου, τ'ἄξο μου καρποφύλλι,
κι'ἄς μοῦ τὸ ρίξῃ τρεῖς φορὰς κι'ἄς σκούζῃ τρεῖς στὸ κράτος
ὁ Κόντε Τζώρτζης; ἔφυγε, πᾶει κι'ὁ Σκαρπινάτος.

Θ'ἀνταστανᾶξουν λαγκάδια, θ'ἀντικαλῆσουν βράχοι,
καὶ θὰ βογγήτῃ καθεμιάς τζογούλας τὸ στομάχι.

Κι'ὅταν ἐγὼ θὰ ζῶ ζωὴν πτερόν ἐρημίου
ἔλατε νὰ τὸν βράσετε νὰ πιήτε τὸ ζουμί του.

Ἐγέρσῃ, θὰ στυτῇ καὶ τοῦ βουνοῦ τὰ γέρι
καὶ πᾶρῃ τὴν βοή, παιδιὰ μου, καὶ τὴν φέρῃ
μαρμαρὸς τὸν Ὀλυμπο, στὸν Πίνδο καὶ στὴν Ὀσσα,
καὶ τῶς ὅρας λησύνουν τὰ χιόνια των τὰ τόσα.

Καὶ σὲ τοὺς Ἰάπωνας τὸν διάβολο μου βρῆκα,
καὶ αὐτοὶ μοῦ σκάρωσαν τοῦ κόμματος τοῦ τρίτου...
καὶ μοῦ ρίξε το... στὸν ραχάτιον τὴν γλύκα
καὶ τούτη τὴν φορὰ ν'ἀκούσω τὴν βροντὴ του.

Καὶ τὸ Βουλευτόπουλο σὰν νᾶτανε ζαρκάδι
καὶ τὴν ῥάχη τοῦ βουνοῦ καὶ σκούζει στὸ ρημάδι:
ὁ Κόντε Τζώρτζης ἔφυγε, πᾶει κι'ὁ Σκαρπινάτος...
καὶ σὲ κάθε νησιτικὸς βογγοῦσε καὶ χορτάτος...
καὶ τὴν πρώτη τουφεκίαν κι'ἔπειτα δευτερόν...
καὶ τὴν τρίτη καὶ τὴν ὑστερή τοῦ Κόντε τὸ μὴλίον
καὶ τὴν μου γιγρίζει σὰν θερίδι, πέφτει στὸ χῶμα, σπάει,
χάνεται πᾶει, πᾶει.

Καὶ στὸν ὕπνο τὸν γλυκὸ, στὸν ὕπνο τοῦ τὸν πρῶτο,
καὶ τὸν Τζώρτζη ἀκούσε τοῦ τουφεκίου τὸν κρότον,
καὶ γλυκοχρημάσκει κι'ἐσήκωσε τὰ χεῖρα
καὶ γρηγορῶς εὐλόγησε τὰ τόσα τοῦ ξεφτέρια.

Κι'ἔλα τὰ κακόμοιρα, ποῦ θέλουν τὴν ὑγεία του,
καὶ ἔλα τὸν ἔξυπνα μ'αὐτὴ τὴν εὐλογία του
καὶ ἀπειλῆται ξανά καὶ χωρτάδες κάνει
τὴν καὶ παιδεύῃ μοναχὰ τὴν ἐρημὴν τὴν στάνη,
καὶ πᾶρῃ στῆς ἀγκάλης του, τὰ χεῖρα των κτυπᾶνε,
καὶ πᾶρῃ, πᾶρῃ, πᾶρῃ, πᾶρῃ, πᾶρῃ.

Καὶ τὸ ξύλινο ζευγάρι γιὰ Μερκούρη λιμάρει.

Φ.—Ἀς ἀφήσωμεν τοῦ Κόντε παραιτήσις κατὰ μέρος
καὶ τραπέζικ, ποῦ τοῦ κάνουν στὸ Παλάτι ἰδιαίτερως,
μήπως καὶ τὸν καταφέρουν, Περικλῆ, ν'ἀλλάξῃ γνώμη
καὶ καθίσῃ Κυβερνήτης; ἔω; στὸν χειμῶν'ἀκόμη.

Ἀς ἀφήσωμεν μερίνας,
καὶ τὸς αὐτὰς τρομερὰς
τῶν Τρικκάλων συμφορὰς,
καὶ Βουλευτηρίων ποιμνίας,
κι'ἔλα πᾶμε, Περικλέτο, στὸν Μερκούρη τὸ σαλόνι,
δοῦ δὲν χωρεῖ βελόνι.

Ἄλλαις ἐκλογαῖς καινούριας
καὶ τρεχάματα καὶ φούριας,
κι'ὅμως οὐ βογγᾶς, στενάξεις,
λές καὶ νὰ γὰς σπυρί,
καὶ καθόλου δὲν φωνάζεις
γιὰ Μερκούρη, γιὰ Πυρρή.

Πάλι τοῦ Μερκούρη ζήτω,
πάλι τὴν κηρύττω
Δημάρχον παντοτεινὸν
τῶν συγχρόνων Ἀθηνῶν.

Ὅλοι στὸν Σπύρον τρέχετε
κι'ὅλους αὐτὸς τοῦ δέχεται,
κι'ἐκείνον ὅστις ἐφίχσε τὴν ὥραν τὴν ἐνάτην,
κι'ἐκείνον ὅστις ἐφίχσε μετὰ τὴν δωδεκάτην,
κι'ἐκείνον ὅστις ἐρχεται φωνάζων δυνάττα,
κι'ἐκείνον ὅστις ἐρχεται χωρὶς ἐσφωνητῆ.

“Ολοι’ στὸν Σπύρο τρέχετε
 κι’ ὅλους αὐτοὺς δέχεται,
 κι’ ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται γυρεύοντας νερό,
 κι’ ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται γυρεύοντας χορό.

Κι’ ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ
 μὲ τὸν καλὸ τοῦ τρόπο,
 κι’ ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται μόνο γιὰ νὰ καθίσῃ
 καὶ γιὰ νὰ πιάσῃ τόπο.

Καὶ τὸν πρῶτο τὸν φιλεῖ,
 καὶ στὸν δεύτερο’ μιλεῖ,
 καὶ στὸν τρίτο χέρι δίνει,
 καὶ τὸν πέμπτο δὲν ἀφίνει.

“Ἐχεις κούτελο καὶ μούρη,
 τρέχα πάλι’ στοῦ Μερκούρη
 καὶ μὴ χάνῃς, βρέ, καὶρό.

Τρέχα τρέχα, χασομέρη,
 νὰ τοῦ σφίξῃς κάθε χέρι,
 καὶ δεξὶ κι’ ἀριστερό.

Μερκούραρος, Μερκούραρος σκουζ’ ἐκατὸ φοραῖς,
 Μερκούραρος, Μερκούραρος, καὶ ρίξε μιὰ ρουκέτα,
 Μερκούραρος φωνάζουνε καὶ λαχαναγοραῖς,
 Μερκούραρος ἀντιλαλοῦν πλατεῖαις σὰν παρκέτα,
 Μερκούραρος ἀντιλαλοῦν σὲ καθενὸς αὐτὶ
 καὶ τῆς ἀσφαλτοστρώσεως οἱ δρόμοι ζηλευτοί.

Σπύραρος κι’ ἡ συνοικίαις ἀντηχοῦν τῶν Ἀθηνῶν
 καὶ τοῦ Σπύρου τὴν εἰκόνα στεφανόγουν μὲ μυρτιαῖς...
 μὲ τὸν Σπύρο, καθὼς ξέρεις, εἶδαν φῶς ἀληθινὸν
 καὶ δὲν βλέπουν ὅπως πρῶτα φαναριῶν κολοφωτιαῖς.

Σπύραρος φωνάζει κι’ ὅλος
 ὁ τῶν Ἀθηναίων Δῆμος
 καθαρὸς καὶ φωτοβόλος,
 καὶ προκόπτων εὐδοκίμως.

Φώναξε καὶ σὺ μαζί μου
 γιὰ τὸν Σπύραρο τοῦ Δήμου,
 κι’ ἐγὼ πάλι, μωρὲ μπύρο,
 θὰ λυσσάξω μὲ τὸν Σπύρο.

Κι’ ὅταν κάποιος, Περικλέτο,
 μοῦ φωνάξῃ Πύρραρος,
 ἕνα σίγμα’ μπρὸς προσθέτω
 καὶ φωνάζω Σπύραρος.

Π. — Νὰ λοιπὸν δρὸ τρεῖς’ στὴ μούρη
 κι’ ἔλα πᾶμε’ στοῦ Μερκούρη.

Κι’ ὁ Φασουλῆς μετ’ ἄλλων στὴν φρίκην τῶν Τρικκάλων.

Σὰν ἔμαθα κι’ ὁ Βασιλεὺς πῶς ἐφθασ’ ἐδῶ πέρα
 τότε κι’ ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν ἀφῆκα τὸν ἀέρα
 κι’ ἀμέσως γιὰ τὰ Τρίκκαλα τὸ φύσημά μου’ πῆρα
 μέσα σ’ αὐτὸν τὸν χαλασμό νὰ κάνω τὸν σωτήρα.

Λόγους δὲν ἐπιδέχεται τέτοια καταστροφή,
 σὰς λείπει στέγη, σκέπασμα, καὶ πρὸ παντὸς τρυφῆς
 “Ὁ τοῦ Ληθαίου ποταμοῦ δυστυχισμένα θύματα,
 ὅπου σὰς ἀπελίθωσαν ἀνέλπιστα παθήματα,
 κατακλυσμὸς παρέσυρε κακομοιριαῖς καὶ πλούται
 κι’ ἐστεῖρεψαν τὰ μάτια σας μὲ τὴν πλημμύρα τοῦ
 καὶ τώρα δάκρυ δὲν’ ἔχει κανένας σας νὰ βγάλῃ
 στεῖρεψαι καὶ τὰ δάκρυα νεροποντὴ μεγάλη.

Κι’ ἕνας πτωχὸς Καθηγητῆς ἐν μέσῃ καταιγίδι
 γραπτῶς πρὸς Στεφανόπουλον τοιούτους λόγους εἶπε
 δέον εἶπε καὶ πρὸς ἡμᾶς τί ποιητέον ἦδη,
 ὅτε τὸ πᾶν συντέτριπται, πέπτωκε, πεπλημύρηται.
 Κι’ ὁ τῆς Παιδείας ἀπαντᾷ ξερὰ μ’ ὀλίγας φράσεις:
 ἐκ τῶν ἐνόητων κάμετε προχείρους ἐξετάσεις.

“Ἴτε λοιπὸν Καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ καὶ νῆπια
 σὲ λίμναις, σὲ χαλάσματα, καὶ σὲ σπητιῶν ἐρείπια,
 κι’ ἀρχίσετε νὰ κλίνετε τὸ ρῆμα τὸ πεινῶ,
 τ’ ὀδύρομαι καὶ τ’ ὄλλυμι καὶ τὸ παραφρονῶ.

Πονῶ γιὰ τὸν χαμό σας καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 μὰ τί’ μπορῶ νὰ κάνω;
 Θέλω γιὰ σὰς νὰ τρέξῃ βοηθημάτων βρούσις,
 ἀλλ’ ἔτυχε μὲ τᾶλλα κι’ ἡ τῆς Αἰγύπτου κρίσις.

Κι’ ἂν θέλῃ βοηθείας
 ὁ τόπος σας ὁ τάλας,
 μὰ μὲ τὰς συμπαθείας
 παρακαλῶ τὰς ἄλλας

δεχθῆτε καὶ’ δικὰς μου προχείρως νὰ περάσετε
 κι’ ἐξίσου κι’ ἀναλόγως κι’ αὐταῖς νὰ τῆς μοιράσετε.

Ναὶ μὲν μὲ τῆς συμπάθειαις δὲν λησμονοῦνται πείναι
 ἀλλ’ ὅμως παρὰ τίποτα πολὺ καλαῖς κι’ ἐκείναις.
 Καὶ μέσα’ στοῦ κατακλυσμοῦ τὴν μαύρη τρικυμία,
 ποὺ τόσοσ κόσμος ἄστεγος ἀγρίως ἀλαλάζει,
 μὴ λησμονῆτε, δύστηνοι, μεγάλη παροιμία
 πῶς μέσα’ στὴν ἀναβροχιά καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

Καὶ τώρα ποῦ τὸν χαλασμό κι’ ἀπὸ κοντὰ τὸν εἶδε,
 γυρίζω’ στὴν πρωτεύουσα, τοῦ γένους τὴν αἰγίδα,
 νὰ στείλω κι’ ἄλλους μὲ θερμῶν συμπαθειῶν φορτώματα
 νὰ ἴδω καὶ ἐκεῖνοι συμπαθῶς τυμπανιστὰς πτώματα.
 “Αναχωρῶ, κι’ ἂν ἔξαφνα συμβῇ πλημμύρα κι’ ἄλλη
 ἀμέσως νὰ μοῦ γράψετε γιὰ νὰ σὰς ἔλθω πάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ’ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Χρήστου Μαλανδρίνου τῆς Παιδιατρικῆς
 ἐλάβομεν τὸν λόγον τὸν πρῶτον κι’ ἐναρκτήριον,
 μεστὸν εἰδημοσύνης ἐπιστημονικῆς
 γιὰ τῶν παιδιῶν τὴν θρέψιν, τὸ ζήτημα τὸ κύριον.

Τῆς Λόττνερ τὸ κονσέρτο περίφημο καὶ πάλι
 μὲ τὴν δημιουργία τοῦ Χάυδν τὴν μεγάλην,
 κι’ ὅλο χειροκροτήσεις κι’ ὅλο θαυμαστικὰ
 μ’ ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι τῆς θαυμαστῆς Φωκᾶ.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροράπτης πρώτης,
 πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ σύρμου καθεὺς θιασώτης
 νὰ κόψῃ γρήγορα ξανά
 τὰ νέα κάλοκαιρινὰ,
 κι’ ἐκεῖθεν νάβγῃ λιγερός ὡσὰν κυπαρισσάκιον...
 ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.